

Anansi en Olifant

Op een dag wandelde Anansi de spin vrolijk het bos in.

Hij liep flink door, tot hij opeens bijna zijn hoofd stootte tegen een groot grijs ding dat boven het bospad hing. Anansi keek omhoog en zag een hele grote olifantenslurf. Hij was tegen Olifant aangelopen!

‘Hallo Olifant, ben jij dat?’

‘Anansi, klein mormel. Ga uit de weg of ik trap je dood,’ trompetterde Olifant.

‘Welja, is het weer zoover?’ zei Anansi terug. ‘Vergeet het maar, Olifant. Ik ga niet opzij.’

‘Nu moet je eens even goed luisteren, Anansi,’ zei Olifant boos. ‘Hoe durf je zo’n grote mond tegen me op te zetten! Als ik er niet langs mag, dan trap ik je dood.’

‘Olifant, ik zal jou eens wat vertellen,’ zei Anansi. ‘Jij bent groot en sterk, maar ik ben nog veel sterker. Morgenochtend om tien uur gaan we een wedstrijdje doen. We gaan touwtrekken.’

‘Touwtrekken? Hoe gaan we dat dan doen?’ vroeg Olifant.

‘Gewoon, we binden onszelf vast aan een touw,’ zei Anansi. ‘We gaan allebei aan één kant van het touw staan. Daarna zetten we een streep op de grond. Wie de ander over de streep trekt, heeft gewonnen.’

‘Och Anansi, dat win ik toch makkelijk,’ lachte Olifant.

‘Dat had je gedacht! Breng je hele familie maar mee. Dan zal ik eens laten zien hoe ik je over de streep trek. Ik zal wel voor een dik touw zorgen.’

Olifant werd een beetje boos. ‘Klein mormel, ik zal jou morgen eens een lesje leren,’ mompelde hij.

Hij draaide zich om en liep weg.

Anansi liep door het bos en kwam bij de zee.

Hij moest heel erg plassen. Hij klom op een rots en plaste met een grote

boog in zee. Daar waren de walvissen aan het spelen.

‘Hè bah, viezerik!’ schreeuwde de leider van de walvissen. ‘Je maakt de zee vies. Dat mag je niet meer doen, hoor!’

‘O nee?’ zei Anansi. ‘Als ik nodig moet, dan doe ik het gewoon weer! Denk je soms dat je de baas over mij kunt spelen? Kom morgenochtend om tien uur maar terug. Dan gaan we een wedstrijdje touwtrekken doen.’

Walvis snapte er niets van.

‘Touwtrekken? Hoe gaan we dat dan doen?’ vroeg hij.

‘Gewoon, morgen binden we onszelf vast aan een touw,’ vertelde Anansi. ‘Jij aan één kant van het touw, en ik aan de andere kant. We zetten een streep op de grond en wie de ander over de streep trekt, heeft gewonnen.’

Walvis vond het een goed plan. Hij zou die brutale spin wel eens een lesje leren.

‘Eén rukje aan dat touw en hij verdrinkt in zee, die praatjesmaker,’ zei hij tegen de andere walvissen.

De volgende morgen zag de zee zwart van de walvissen. Ze waren allemaal gekomen om te zien hoe Anansi zijn verdiende loon kreeg.

In het bos was het ook druk. Olifant had zijn hele familie meegenomen. Hij zou wel eens laten zien hoe sterk hij was.

Om tien uur kwam Anansi aanlopen met een lang, dik touw. Hij rolde het uit en gaf een stuk aan Olifant.

‘Bind het maar goed vast om je lijf en om je poten,’ zei Anansi, ‘want ik ga heel hard trekken. Kijk, hier zet ik de streep. Wie er overheen gaat, heeft verloren. Ik neem het andere uiteinde. Als ik fluit, gaan we trekken.’

Anansi rolde het touw uit, en wel zó ver, dat de olifanten hem niet meer konden zien. Hij liep helemaal naar de zee en gooide het uiteinde naar Walvis.

‘Doe eerst maar wat zand om je glibberige lijf,’ zei Anansi. ‘Anders glijdt het touw weg. Als ik fluit, gaan we trekken.’

Anansi kroop naar een plekje waar Walvis en Olifant hem niet konden zien. Toen floot hij hard op zijn vingers.

Olifant en Walvis begonnen te trekken.

Walvis zei: ‘Ik zal die opschepper eens even het water in trekken.’

Maar dat ging toch niet zo makkelijk!

Olifant trok en trok. Hij zette zijn voorpoten tegen een boom. De boom kraakte ... en viel om. Hij zocht een dikkere boom, maar zelfs die boom brak. Langzaam werd Olifant naar de streep getrokken.

Walvis snapte er niets van. Hij bewoog bijna niet. Hoe kon dat? De andere walvissen zwommen verschrikt om hem heen. Niemand begreep er wat van.

Plotseling brak het touw.

Anansi zag het. Zo snel hij kon, liep hij naar de zee en riep: ‘Walvis!’

Maar er was niet één walvis te zien. Ze waren allemaal onder water gedoken

en ver weg gezwommen. Ze schaamden zich omdat Walvis niet van die kleine Anansi kon winnen.

Toen liep Anansi terug naar het bos. De olifanten stonden stilletjes bij elkaar en keken naar beneden. Anansi had gewonnen van Olifant. Wie had dat gedacht? Zonder nog iets te zeggen, liepen ze weg.

En zo had Anansi de wedstrijd gewonnen.

Hierna vertelden de walvissen en de olifanten tegen hun kinderen dat ze altijd heel aardig moesten doen tegen Anansi.